

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň Mgr. Sylvy Šiškeové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **A. G.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2020, č. j. CPR-46674-3/ČJ-2019-930310-V246, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2020, č. j. 53 A 4/2020-28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a její posouzení krajským soudem

[1] Žalobce byl dne 21. 10. 2018 zajištěn hlídkou Policie České republiky a následně zadržen pro podezření přečinu z maření výkonu úředního rozhodnutí o dříve uloženém správním vyhoštění. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) žalobci uložila podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění na dobu pěti let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie. Žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Podle soudu se správní orgány řádně zabývaly kritérii, která je nutno vážít při rozhodování o správním vyhoštění cizince, i otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná podrobně zhodnotila vliv vyhoštění na žalobcův soukromý a rodinný život. Správní orgán prvního stupně stanovil délku správního vyhoštění s přihlédnutím ke všem okolnostem věci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel má za to, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a nešetřily oprávněné zájmy stěžovatele. Krajský soud se řádně nezabýval žalobní námitkou týkající se doby vyhoštění. Pokud trestní soud zvolil jako postačující sankci vyhoštění v délce tří let, neměl by správní orgán při hodnocení méně závažného protiprávního jednání ukládat správní vyhoštění ve výrazně vyšší výměře, aniž by jakkoliv zohlednil trest vyhoštění. Z okolností posledního neoprávněného pobytu vyplývá, že stěžovatel nepobýval na území České republiky v rozporu se zákonem úmyslně. O existenci dřívějšího rozhodnutí o vyhoštění, jehož výkon měl mařit, nevěděl. Stěžovatel je proto přesvědčen o nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o jeho délku.

[5] Stěžovatel dále konstatoval, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány neodůvodnily přezkoumatelně délku doby vyhoštění. Délka pěti let uložená v rozhodnutí o správním vyhoštění představuje velice dlouho dobu, značně a zcela nedůvodně převyšující trest vyhoštění. Stěžovatel rovněž poukázal na skutečnost, že tato doba je zcela nepřiměřená délce tvrzeného nelegálního pobytu stěžovatele.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 12. 11. 2020, č. j. 1 Azs 371/2020-25, kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku, v němž především vyslovila požadavek, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci respektující zdejší právní řád. Uvedla též, že využíváním opravných prostředků v rámci správního či soudního řízení se cizincům bezdůvodně prodlužuje doba jejich pobytu na území České republiky.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stručně formulovanou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel považoval za nepřezkoumatelný způsob, jakým se krajský soud zabýval námitkou týkající se stanovené doby vyhoštění. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud se námitkou nepřiměřenosti délky doby vyhoštění zabýval zejména v bodech 41 a 42 napadeného rozsudku, v nichž se ztotožnil se závěry správních orgánů. Shrnul závěry, k nimž správní orgány dospěly, a neshledal důvody pro to, aby se od nich odchýlil. Nejvyšší správní soud setrvale zastává názor, že pokud je rozhodnutí žalovaného důkladné a náležitě odůvodněné, může si krajský soud (ztotožní-li se s posouzením žalovaného) osvojit

jeho závěry se souhlasnou poznámkou (rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Napadený rozsudek proto nelze označit za nepřezkoumatelný.

[11] Jádrem kasační argumentace je tvrzená nepřiměřenost doby správního vyhoštění v délce pěti let ve srovnání s dobou aktuálního trestu vyhoštění v délce tří let uloženého trestním soudem. Krajský soud při posuzování totožné žalobní námitky vycházel z kritérií Evropského soudu pro lidská práva (rozhodnutí velkého senátu ze dne 18. 10. 2006 ve věci *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99) a hledisek stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány jsou při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění povinny zohlednit mj. závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, nikoliv délku trestu vyhoštění. Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu v tom, že není případné srovnávat délku trestu vyhoštění a správního vyhoštění, neboť se jedná o dva odlišné instituty, které sledují rozdílný účel. Zatímco účelem trestu vyhoštění je zabránit cizincům v dalším páchání trestné činnosti na území České republiky, správní vyhoštění vyjadřuje zájem státu na tom, aby se cizinec na území státu déle nezdržoval. Jedná se přitom o preventivní, nikoliv represivní správní opatření. Nadto odsouzení v trestním řízení nezakládá překážku *ne bis in idem* ve vztahu k řízení o správním vyhoštění (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019, č. j. 3 Azs 11/2019-47, nebo ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 176/2017-26). Správní orgány proto nepochybily, pokud při rozhodování o délce doby správního vyhoštění nezohlednily délku doby trestu vyhoštění.

[12] Správní orgány při rozhodování o správním vyhoštění a délce jeho doby vzaly v potaz jak polehčující, tak přitěžující okolnosti případu. Délku doby správního vyhoštění v polovině zákonem určené sazby stanovily s ohledem na závažnost opakovaného protiprávního jednání stěžovatele. Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovateli bylo již dříve vícekrát uloženo správní vyhoštění (v letech 2008, 2013 a 2014) i trest vyhoštění (v letech 2009 a 2019). Stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přečinu padělání veřejné listiny a poté ze spáchání přečinu nedovoleného ozbrojování a dalšího přečinu padělání veřejné listiny. Ani v jednom z případů neuposlechl správního vyhoštění či trestu vyhoštění a nevycestoval z území členských států Evropské unie. Všechny tyto okolnosti, a to včetně spolupráce stěžovatele v průběhu správního řízení, správní orgány zohlednily při ukládání správního vyhoštění. Jejich úvaha je proto přezkoumatelná, náležitě odůvodněná a vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, jak lze seznat rovněž z obsahu správního spisu. Nejvyšší správní soud neshledal, že by správní orgány vybočily z mezí správního uvážení nebo jej zneužily (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2009, č. j. 5 As 49/2008-62). Za takové situace nelze krajskému soudu vytknout, že se ztotožnil s náležitě podloženými závěry správních orgánů.

[13] Nelze přisvědčit ani stěžovatelově námitce, že nevěděl o nelegálnosti svého pobytu na území České republiky. Stěžovatel při výslechu uvedl, že v minulosti mu bylo několikrát uloženo vyhoštění správními orgány i soudy. Proti rozhodnutím se odvolal, ale nevěděl, jak řízení dopadla, neboť se v nich nechal zastupovat. Tvrzení o nevědomosti stěžovatele svědčí spíše o jeho lhostejnosti vůči dodržování právních předpisů. Především však neobstojí ve srovnání s opakovanou trestnou činností, jíž se stěžovatel úmyslně dopouštěl, navíc s přihlédnutím k jejímu charakteru (mj. užívání padělaných dokladů). Stěžovatel se od 31. 10. 2008, kdy mu skončila platnost víza, zdržoval na území České republiky neoprávněně, byť s výjimkou doby řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany a pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody. Po značnou dobu byl zařazen v Evidenci nežádoucích osob, od roku 2013 nepřetržitě až do současnosti. Veškeré okolnosti proto svědčí ve prospěch závěru, že stěžovatel si nepochybně musel být vědom svého jednání v rozporu s právními předpisy a s ním spojenými důsledky v podobě vyhoštění. Neobstojí ani námitka, že doba vyhoštění je zcela nepřiměřená vůči délce tvrzeného nelegálního pobytu stěžovatele, neboť ten zde – s výše uvedenými výjimkami – prokazatelně nelegálně pobýval od konce roku 2008.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované, které by jinak jako úspěšné účastníci právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu